

РЕШЕНИЕ

№ 33391

гр. София, 13.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.09.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов
Елеонора Попова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7463** по описа за **2025** година докладвано от съдия Пламен Панайотов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

Образувано е по касационна жалба на председателя на Комисия за противодействие на корупцията /КПК/, чрез процесуалния си представител главен юрисконсулт В. Р., срещу решение № 1366/10.04.2025 г., постановено по НАХД № 10782/2024 г. на СРС, НО, 93-ти състав, с което е отменено НП № КПК-НП-187/03.07.2024 г., издадено от председателя на КПК, с което на Б. Н. Ш., с ЕГН [ЕГН], на основание чл. 115, ал. 1 от Закона за противодействие на корупцията /ЗПК/ е наложена глоба в размер на 1000 /хиляда/ лв. за нарушение по чл. 52, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК.

В касационната жалба се релевират доводи, че решението е постановено в нарушение на материалния закон. Моли се съдът да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС, респ. да потвърди издаденото НП. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - Б. Н. Ш., чрез адв. Г. Н., в депозиран до съда отговор на касационната жалба, счита жалбата за неоснователна и моли за нейното отхвърляне.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София – град, VI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл.218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл.211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл.63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

С Решение № 1366/10.04.2025 г., постановено по НАХД № 10782/2024 г. на СРС, НО, 93-ти състав, е отменено НП № КПК-НП-187/03.07.2024 г., издадено от председателя на КПК, с което на Б. Н. Ш., с ЕГН [ЕГН], на основание чл. 115, ал. 1 от Закона за противодействие на корупцията /ЗПК/ е наложена глоба в размер на 1000 /хиляда/ лв. за нарушение по чл. 52, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля Г. Я. – главен инспектор в дирекция „Публичен регистър“ на КПК, която е констатирала нарушението и е съставила АУАН на Б. Н. Ш., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл. 283 от НПК.

Касационната инстанция напълно споделя съображенията на въззивната инстанция по тълкуването и прилагането на закона, към които препраща, на основание чл. 221, ал. 2, изр. второ от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН. Районният съд е събрал всички относими и допустими доказателства без при тази своя процесуална дейност да е допуснал съществени процесуални нарушения.

Събраните от въззивната инстанция доказателства са обсъдени и проверени в тяхната съвкупност, както изискват чл. 107, ал. 3 и ал. 5 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН. Изградените фактически изводи са обосновани и поради това се споделят от настоящата съдебна инстанция.

На 06.10.2023 г. е влязъл в сила ЗПК. Към този момент Б. Н. Ш. е бил „директор“ на НУ „К. Н.“, [населено място].

Настоящият касационен състав приема, че към 06.10.2023 г. - датата на влизане в сила на ЗПК, Б. Н. Ш. вече е заемал длъжността „директор“ на НУ „К. Н.“, [населено място]. Въпреки че безспорно има качеството на лице, заемащо висша публична длъжност по смисъла на чл. 6, ал.1 от ЗПК, с влизане в сила на този закон за него не е възникнало задължение по чл. 52, ал. 1, т. 1 от ЗПК.

Подаването на декларация по чл. 52, ал. 1, т. 1 от ЗПК е дължимо в едномесечен срок от заемането на съответната публична длъжност, а не от влизане в сила на ЗПК по отношение на лицата, заемащи такива длъжности от предходен момент. Предвид което, правилно СРС е посочил, че нарушението по чл. 52, ал. 1, т. 1, във вр. с чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК в случая не е извършено от Б. Н. Ш., т. е. материалният закон е приложен неправилно както от актосъставителя, така и от административнонаказващия орган.

В текста на чл. 52, ал. 1 от ЗПК (обн. в ДВ. бр. 84/06.10.2023 г., в сила от същата дата - 06.10.2023 г.) е посочено, че лицата, заемащи публични длъжности, подават пред Комисията декларация за имущество и интереси в едномесечен срок от заемането на публичната длъжност; 2. ежегодно до 15 май - за предходната календарна година или за съответния период от момента на встъпване в длъжност по чл. 6, ал. 1 до края на предходната календарна година, когато деклараторът е подал встъпителна декларация през предходната календарна година; 3. в едномесечен срок от освобождаване от длъжност.

В настоящия случай е безспорно, че Б. Н. Ш. е заемал длъжността управител „директор“ на НУ „К. Н.“, [населено място] към 06.10.2023 г. Поради това намира приложение разпоредбата на § 4 от ПЗР на ЗПК, съгласно която „задължените лица, подали встъпителни декларации по реда на отменените разпоредби на Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, не подават нови встъпителни декларации след влизането в сила на този закон. Те подават декларации при условията и по реда на този закон в сроковете по чл. 52“. Т. е. за „директор“ на НУ „К. Н.“, [населено място] не е възникнало ново задължение за първоначално деклариране на имущество пред Комисията, при условията и по реда на новия закон.

Поради това, правилни са изводите на СРС, че материалният закон е бил приложен неправилно и административнонаказателната отговорност на ответника по касация е била ангажирана неправилно.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответника се дължат разноси каквито не са претендирани, поради което съдът не дължи произнасяне в тази насока.

Водим от горното, Административен съд София-град, VI-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1366/10.04.2025 г., постановено по НАХД № 10782/2024 г. на СРС, НО, 93-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

